

Resolució 179/2019, de 27 de març

Números d'expedient de les reclamacions: 69/2019 i 75/2019 (acumulades)

Administració reclamada: Diputació de Tarragona

Informació reclamada: Expedient de recaptació de rebuts de regadius i delegació de competències.

Sentit de la Resolució: Finalització per la pèrdua sobrevinguda d'objecte de les Reclamacions

Resum: L'Administració reclamada ha facilitat a la persona reclamant la informació sol·licitada, en el marc d'aquest procediment. Aquest fet suposa la satisfacció extemporània de les sol·licituds d'informació de les que deriven les Reclamacions i comporta la pèrdua d'objecte d'aquestes, ja que s'han esvaït els motius de discrepància jurídica que les justificaven.

Paraules clau: Diputacions. Recaptació. Expedients. Cobrament quotes. Regadius. Comunitat de regants. Delegacions. Reclamació contra silenci. Acumulació. Lliurament extemporani. Pèrdua d'objecte.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 8 de febrer de 2019 entren a la GAIP les Reclamacions 69/2019 i 75/2019, presentades contra la Diputació de Tarragona, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. L'11 de desembre de 2018 la persona reclamant, després d'invocar la legislació de transparència i del dret d'accés a la informació pública, presenta dues sol·licituds d'informació pública, amb les que demana la informació següent a la Diputació de Tarragona:
 - 2.1. "Còpia digital de tot l'expedient que ha donat lloc als rebuts de neteja de regadius" (Reclamació 69/2019).
 - 2.2. "Vista de l'expedient complet de delegació de competències més tots els fonaments de la recaptació" (Reclamació 75/2019).
3. Les Reclamacions presentades el 8 de febrer de 2019 indiquen que la Diputació no hauria donat resposta a les sol·licituds anteriors, de manera que s'hauria produït silenci administratiu respecte d'ambdues.
4. El 14 de febrer 2019 la GAIP comunica les Reclamacions a la Diputació de Tarragona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un

informe sobre elles, així com també còpia de l'expedient de les sol·licituds d'informació de les que deriven i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre ambdues Reclamacions.

5. El 4 de març de 2019 la GAIP rep l'informe de la Diputació de Tarragona, que facilita aparentment la informació sol·licitada per la persona reclamant, ja que li ofereix vista als expedients.
6. El 13 de març de 2019 la GAIP trasllada l'informe de la Diputació a la persona reclamant, tot indicant-li que si no argumenta el contrari en el termini de cinc dies es considerarà satisfeta la sol·licitud i finalitzarà la Reclamació.
7. El 14 de març de 2019 la persona reclamant al·lega que encara no ha tingut vista a l'expedient i demana, per tant, que es mantinguin vives les Reclamacions.
8. El 21 de març de 2019 la Diputació de Tarragona comunica a la GAIP una còpia de l'acta de compareixença on consta que la persona reclamant hauria accedit a les informacions sol·licitades.
9. El 22 de març de 2019 la GAIP rep una comunicació de la persona reclamant on manifesta que dona per satisfetes les seves sol·licituds d'informació i accedeix a la seva finalització.

Fonaments jurídics

1. Acumulació de les Reclamacions

L'article 57 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), preveu que l'òrgan administratiu que tramita un procediment, d'ofici o a instància de part, pot acumular-lo amb altres amb els que tingui una identitat substancial o una connexió íntima.

Està clara la identitat entre les Reclamacions 69/2019 i 75/2019: les parts són les mateixes (la persona reclamant i la Diputació de Tarragona) i també ho són el motiu de les Reclamacions (el fet que, a judici de la persona reclamant, no s'hauria proporcionat la informació demanada), la seva fonamentació i, en general, les aportacions de les parts a aquest procediment i, en conseqüència, les qüestions sobre les que s'ha de pronunciar la GAIP.

Si al que s'acaba de dir hom hi afegeix els principis d'economia i simplicitat que han de presidir l'activitat administrativa, així com el fet que de l'acumulació no se'n deriven perjudicis per a les parts, ni per a l'interès general, procedeix concloure que la mesura d'acumular les Reclamacions citades als antecedents en aquesta Resolució única és adequada a l'ordenament jurídic i oportuna i convenient per als interessos generals.

2. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *“Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquestes Reclamacions, ja que deriven de sengles sol·licituds d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *“el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *“la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *“Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *“El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret,*

especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

3. Pèrdua sobrevinguda de l'objecte de les Reclamacions

Els antecedents posen de manifest que l'Administració reclamada ha facilitat a la persona reclamant la informació sol·licitada, en el marc d'aquest procediment. Aquest fet suposa la satisfacció extemporània de les sol·licituds d'informació de les que deriven les Reclamacions i comporta la pèrdua d'objecte d'aquestes, ja que s'han esvaït els motius de discrepància jurídica que les justificaven.

En aquestes circumstàncies, és procedent finalitzar ambdues Reclamacions, sense necessitat de fer cap declaració sobre l'abast del dret d'accés exercit.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 27 de març de 2019, resol per unanimitat acumular i finalitzar les Reclamacions 69/2019 i 75/2019 per la pèrdua sobrevinguda del seu objecte i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Per substitució

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.